

Korting subsidie dreigt voor Persmuseum

Hooglijk verbaasd is het [Persmuseum](#) over het negatieve advies van de Raad voor Cultuur over de subsidieaanvraag voor de komende vier jaren. Niet de gevraagde drie ton per jaar voor zijn nieuwe activiteiten in het Instituut voor Beeld en Geluid in Hilversum. Mits aan vier

voorwaarden wordt voldaan, is de subsidie nog maar twee ton.

De Raad van Toezicht (onder voorzitterschap van voormalig Volkskrant-hoofdredacteur Pieter Broertjes, nu burgemeester van Hilversum) en de tijdelijke directie van het Persmuseum (met onder ande-

ren Jan Müller, de directeur van Beeld en Geluid) willen van de Raad van Cultuur een nadere toelichting op dit negatieve oordeel, en vragen ook bij het ministerie van OCW om meer informatie. De Raad voor Cultuur vond de eerste aanvraag onvoldoende uitgewerkt en onderbouwd. Daarnaast wil de Raad dat het Persmuseum aanstuurt op een fusie met Beeld en Geluid.

Voor al dat laatste wekte verbazing bij het Persmuseum, omdat daar de indruk leefde dat de Raad voor Cultuur wel aandrong op samenwerking en huisvesting bij Beeld en Geluid, maar als een aparte instelling – dus geen fusie. Bovendien noemt de Raad voor Cultuur het onverstandig dat Beeld en Geluid-directeur Müller ook het Persmuseum leidt, zolang er nog geen sprake is van een fusie.

De Raad verwijt het Persmuseum dat het zijn activiteiten voor de komende vier jaar niet heeft uitgewerkt, maar zich vooral richt op de verhuizing naar Beeld en Geluid. Het Persmuseum brengt daar tegenin dat nog zoveel onzeker is in die nieuwe situatie, dat het erg lastig is de ontwikkelingen in de komende jaren concreet in te vullen

Bert Steinmetz

Het adressenbestand van de Volksknar is blijkbaar voor hackers ook interessant, getuige bovenstaande kopie, die Wim Ruigrok ons toestuurde. De mail moet ook door een aantal anderen zijn ontvangen. Vraag van Ruigrok: 'Is er iemand onder het prikkeldraad door gelopen?'. De redactie heeft geen idee hoe de hacker is doorgedrongen. Niet doorklikken dus op de aangegeven link. Trouwens, dit soort berichten versturen wij nooit (en zeker niet in het Engels).

Een geval van phishing overkwam onlangs een niet nader te noemen collega. Hij was bezig met het opschonen van zijn computer en kreeg nota bene op zijn vaste telefoon een Engels sprekend iemand aan de lijn, die hem wel kon helpen voor € 16,50. De inbreker bleek zelfs de computer te kunnen besturen. Zonder argwaan had collega de man bijna een uur aan de lijn. Niet veel later bleek tweemaal vijftienduizend euro van zijn bankrekening te zijn afgeschreven. Geluk: de bank had zelf de eerste afschrijving ontdekt en tegengehouden, de tweede stortte ze, na enig aandringen, terug.

JqJ

Taaltegels

Zoals andere westerse talen is het Nederlands sterk veramerikaniseerd. Amerikaanse woorden en uitdrukkingen worden gebruikt alsof ze alledaags Nederlands zijn. Academische hote-metoten vinden dit niet erg. Elke taal neemt nu eenmaal vreemde woorden en uitdrukkingen op. Wilders zal het niet fijn vinden, maar soms formuleert men over de grens iets beter, treffender, mooier of beknopter dan bij ons.

Ik heb dan ook geen probleem met vreemde woorden en uitdrukkingen – tenzij het modieuze aanstellerij is. Ik heb een probleem (problem) met de verborgen invloed van het Amerikaans op het Nederlands. Het woord 'probleem' is er een voorbeeld van. Er is geen woord dat vandaag de dag zo vaak wordt gebruikt als dit aan de Amerikaanse media ontleende woord problem, dat niet alleen een probleem is, maar steeds nieuwe problemen veroorzaakt. Synoniemen, die er in het Nederlands volop zijn, worden genegeerd of is men vergeten.

Voor al in het verborgene wordt het Nederlands almaar Amerikaans. Niemand die het ziet. Logisch, zul je zeggen, want wat verborgen is kun je niet zien, maar journalisten kunnen daarmee

geen genoeg nemen. Het is hun vak om tegels te lichten. Ook taaltegels.

Ik heb niet de indruk dat onze journalisten doorhebben dat een vijfde colonne van de CIA tunnels graaft in onze taal, het Nederlands, om zo allerhande irritante contrabande binnen te smokkelen. Denk aan het idiote 'wit' dat wij als mannen met een Nederlandse vader en Nederlandse moeder voortaan opgeplakt krijgen. Witte man. Vele van mijn leeftijdgenoten slapen sindsdien geen nacht rustig meer. Waarom nam de CIA ons het mooie woord 'blank' af – dat een veel betere vertaling is? Omdat ze bezig zijn ons te destabiliseren!

Ook in zinsconstructies rukt het Amerikaans op. Kijk naar 'nadat'. In het Nederlands liet je dit voegwoord eeuwenlang volgen door de voltooid verleden tijd. Nadat ik was opgestapt, begon het hele gezelschap te brullen van het lachen. Nu lees je de kromme zin: Nadat ik opstapte, begon het hele gezelschap...

Wie een uurtje of wat op onderzoek uitgaat, vindt tal van zulke misvormingen. Iemand zou ze eens moeten inventariseren. Je zou je kapot schrikken. De Kamer zou de taalgrens acuut op slot doen.

Willem Kuipers

wiewiewie.nl

Piet van Dongen, machinezetter: 'Nooit bij een journalist m'n neus gestoten'

Piet van Dongen (86, Zeeland, Noord-Brabant) was veertig jaar machinezetter bij *de Volkskrant*, van 1954 tot 1994. Eens een Brabander, altijd een Brabander. Na zijn pensioen werd hij als weduwnaar door zijn huidige vrouw teruggelokt naar het zuiden. Zij: 'Ge straalt, van den ouden tijd, gij!' Hij: 'In diejen tijd heb ik ook geleefd. Echt geleefd.'

Piet van Dongen thuis in Noord-Brabant.

Foto Jacques de Jong

Als schooljongen zat ik bij de Poolse kantine in Breda. De Polen hadden ons bevrijd. Wij beedienden en maakten schoon. Ik moest wat: we waren thuis met elf kinderen.

'Na de grafische school kwam ik bij dagblad *De Stem*, bij een drukkerij aan het Bredase Stadserf. Vervolgens naar Amsterdam gegaan. Mijn zwager werkte daar al, bij de Coca-Colafabriek. Die zwager zei: 'Kom hier werken.' Ik ging naar drukkerij Laporte en Dosse. Kwam ik in de kost bij iemand die bij *de Volkskrant* werkte. Daar ben ik met Corrie getrouwd.

'Ik zat bij *de Volkskrant*, maar dat werd Perscombinatie. In de Wibautstraat ging de techniek van *de Volkskrant* naar *Het Parool*-gebouw. Het Paroolgebouw heb ik met liefde en plezier verlaten in 1994. Want het was er niet zo denderend. Blij dat het afgelopen was. Parool of Volkskrant, dat was heel anders. Ook de mensen. Ik was een echte Volkskrantman. Daar had ik ook het meest contact met de journalisten, met allemaal. Altijd goed. Met **Joop Voost**. En die dood is gebleven, vlak voordat ie moest vliegen, **Theo Nolens**. Eindhovenenaar. Hartverlamming. Allemaal van de Sport. En die z'n eigen doodgerejen heeft, die sportverslaggever. Je hoort hem nóg. **Theo Koomen**.

'Maar de grafici van *de Volkskrant* en de anderen, dat was een verschil van dag en nacht. **Menegatti**, die op die woonark woonde, ja, die ken ik ook nog wel. Die deed het grovere werk. Platen, cilinders op de machine zetten. Ik deed tikken. Machinezetten. En de boel in de gaten houden. Op tijd werken. Dan en dan klaar zijn, dat was een van de voornaamste punten.

De DAAD bij het WOORD

In deze rubriek ontmoet de Volksknar niet-redactionele oud-collega's. Journalisten en andere medewerkers stonden – en staan nog vaak – met de rug naar elkaar toe. Dat moet maar eens afgelopen zijn, vindt auteur **Maurits Schmidt**.

'Ik heb altijd onnoemelijk fijn gewerkt. Nooit geen pest erin als ik ging werken. Wel de pest in als ze zeiden Piet, je moet aan de overkant werken, bij *Het Parool*. Het werk verschilde niet veel op zich. Je had een redacteur en een opmaker. Met een Volkskrantredacteur kon je lezen en schrijven. **Radboud Kuitenbrouwer** of **Herman Leenes**, nachtchef. We werkten als opmaak op de tweede verdieping. De redactie aan de voorkant, wij achter toen.

'Kan ik ook opbiechten: tientallen foto's van sportevenementen kreeg ik in die tijd. Niet gejat hoor, meegekregen. Nee, niet van chef 'Piet Vliet', die zat er bovenop.

Vervelend in z'n werk. Verder mocht ik 'm wel. Ook net overleden. **Karel Helmers** had je daar ook. Kijk, nou komen de namen weer naar voren. Die foto's interesseerden mij, omdat ik veel kennissen onder voetballers had. Ook in Breda, waar ik zelf gevoetbald had.

'Mijn zoon, Peter, speelde als scheidsrechter tot 2007 dik tien jaar in de hoogste klasse, eredivisie. Mijn vrouw Corrie is elf jaar geleden overleden. Met Peter heb ik heel Europa doorgekruid: Pa, heb je zin om mee te gaan? Natuurlijk! Barcelona. Engeland, Portugal. Dick Advocaat die Robben uit de wedstrijd tegen Tsjechië haalde, terwijl hij grandioos speelde. Een van de slechtste trainers bij het Nederlands elftal.

'Nou ja, terug naar de krant. **Jan van Capel**, een van de léuke jongens. Potverdikkie! Wat we wel deden, ook met de jongens van *Het Parool*, dat we na het opmaken van de krant naar huis werden gebracht met een busje, maar dan via de Heineken. Daar kostte een fles bier een dubbeltje. Ik dronk niet meer trouwens, ik was een keer zo ziek geworden... maar de mannen wel. Veel plezier. Elke nacht na de krant. Daar waren ook wel journalisten bij.

'We woonden door elkaar in Amstelveen, waar de krant een hele rij huizen had gekocht. Het waren zo'n twaalf huizen. **Gerard van den Boomen**, **Jan Vesters**, zulke mensen woonden daar. **Jan de Vries**. **Manus van Wordragen** weet ik niet. Garagechef **Ben Bos**, ja. Ook overleden. Van

Lees verder op pagina 3

heel die rij is er niet één over. Oké, Gerard. En ik nog.

‘Ik kon het goed met veel redacteurs vinden omdat ik er dingetjes naast deed. Iets zo snel mogelijk leveren als ze erom vroegen. Het was allemaal nog lood hè! Misschien was lood giftig, weet ik niet. Maar ik leefde matig. Dronk niet, stopte met roken op m’n 36ste. Mijn broers zijn allemaal jong aan roken en drank de pijp uitgegaan. Er is er maar één zestig-plus geworden.

‘Ik was vaak op de redactie. **Jan Luijs**, chef, ook wel. **Theo de Wit**, **Kees de Hoog** niet. Dat komt, ik kon álles doen, bij álle redacteurs. Maar ik ben een vrolijke man, met altijd een praatje. We zaten ook vaak te kaarten, op de redactie. Nee, niet met de journalisten natuurlijk, maar wel gezamenlijk. Aan twee tafels, aan de voorkant. De ene voor hartenjagen, de ander voor klaverjassen. Beneden bij de Expeditie werd trouwens ook gekaart,

maar dat ging om grof geld. Is nog herrie over geweest. Dat waren die buitenlanders daar. Was nog wel eens matten hoor. Die van transport, inpak, wagens vullen. Die keken niet op een cent. Er waren er die zo hun weekloon inzetten, en zorgden dat ze volgende week quitte stonden. Er was een keer ruzie, maar de pers liep door. Toen

‘Pietje, er is voor jou maar één vak, het krantenbedrijf’

hebben de redacteurs nog staan inpakken.

‘Dus met de journalisten kaartten we niet. Wel lullen en ouwehoeren. Ik heb nooit m’n neus gestoten bij die gasten.

‘Ik weet dat postbaas **Frits de Groot** nog steeds uitstapjes organiseert. Ik ga nooit mee. De zetters gingen elk jaar vissen, op zee. Met een man of acht. **Jos Schimmer** ook, de schilder. Misschien waren daar ook journalisten bij.

‘Ik ben dus op en top Volkskrantman.

Het mooiste: m’n schoonfamilie is allemaal *Telegraaf*. Dus, kan je wel nagaan, hoe dat was op feestjes. Klote! Ik stond politiek niet met alles achter *de Volkskrant*. Dus als ze zeiden: lekker stukkie Piet, zei ik wel: sodemieter op zeg. Maar dat zei ik ook tegen de chefs, Leenes of wie ook: ik was vrij in m’n doen en laten.

‘Mijn leermeester vroeger had tevoren al gezegd: Pietje, er is voor jou maar één vak, en dat is het krantenbedrijf. Want het kan jou niet snel genoeg gaan. Dat voel ik nog steeds. Het was m’n lust en m’n leven.

‘Na mijn pensioen ben ik meer in het verenigingsleven gaan doen. Eerst het voetbalblad *Roda 23* (Recht Op Doel Af) in Bovenkerk. En geld inzamelen voor reclameborden, in één jaar voor negentig borden. Niets was mij te veel. Zo ben ik ook jong gebleven.

‘Nee, ik ben nog niet bij de nieuwe Volkskrant geweest, daar achter de Czaar Peterstraat. Wel de behoefte, jawel hoor! Maar of het er nog van zal komen?’

Maurits Schmidt

[UFTROM,36,2] ER IS BERICHT VOOR U

Hoe werden in de jaren zeventig en tachtig op de Volkskrant-redactie de eerste stappen gezet op het liefdespad? Natuurlijk met een msg’tje (message) via het Atex-systeem. Menig nieuwe medewerker keek verward in zijn beeldscherm als daar opeens de tekst oplichtte ‘ER IS BERICHT VOOR U!’, in kapitalen. **Martin Rep** legt uit hoe hij dat deed.

Margot Minjon, Joris Cammelbeeck, Guido Goudsmit en Henk Thomas verdiepen zich in het Atex-systeem.

Foto Rob Josselet

Om eerlijk te zijn was het msg’en niet in eerste instantie bedoeld om een afspraak te maken voor het pakken van een biertje bij Hesp. Een msg was de snelste manier van communiceren met collega’s. Op Binnenland was het permanent in gebruik. Je kon de telefoon pakken om uitleg te vragen over een onduidelijke alinea, je kon zelfs je bureaustoel naar achteren schuiven en naar de betrokkene toelopen.

Maar was **Harry van Seumeren** aan het zwoegen in een werkcel of was hij misschien even naar het toilet? Zodra hij terug was achter zijn toetsenbord en weer zou inloggen, zou hij de msg in beeld krijgen en kon hij antwoorden. In het geval van Harry resulteerde dat trouwens maar al te vaak in een loopje naar Binnenland.

Het msg’en was een van de mooie dingen van Atex, het tekstverwerkend systeem van de redactie. Er zijn prille liefdes door ontstaan. Er zijn ruzies door ontvlamd. Wie even zijn bureau verliet om te bladeren in de hangende telefoonboeken bij Nieuwsdienst of in de krantenleggers van de afgelopen maanden, deed er verstandig aan eerst uit te loggen. Wie zijn scherm open liet, liep de kans dat namens hem een boodschap aan een aantal nietsvermoedende collega’s werd verstuurd. (Zoals ik een keer in een te jolige bui zogenaamd namens **Joop van Schie** deed; ik moest naderhand diep bij hem door het stof.)

Lees verder op pagina 4

Onoplettendheid was sowieso gevaarlijk bij msg'en. Wie met twee of drie collega's tegelijk aan het corresponderen was – **Lydia Rood** was hier legendarisch in – kon de fatale vergissing maken de boodschap die over iemand ging, juist aan die persoon te sturen. Verhoudingen konden voorgoed verstoord zijn.

Ik weet nog goed hoe verlangend ik keek naar die donkerzwarte, strak vormgegeven terminal op het bureau van **Harry Lockefefer** tijdens mijn sollicitatiegesprek. En kort na mijn intrede bij de mooiste krant van Nederland maakte ik kennis met het mooiste tekstverwerkende systeem.

Een blinkende cursor op een matte achtergrond. Een in verschillende richtingen verstelbaar scherm op een poot met vier tenen. Een kronkelsnoer naar het toetsenbord: een rechthoekige, dikke doos. Centraal daarop het qwerty-toetsenbord. Links, toetsen om de cursor over het scherm te bewegen, met een centrale positie voor vier grote pijltoetsen. Tegenwoordig verwacht je die aan de rechterkant van het toetsenbord, maar op die plek bevonden zich de toetsen om de tekst mee te definiëren en te bewerken: begin/eind blok; deze alinea; deze zin; deze regel; dit woord; herstel; voeg in vast; kopie; verschuif; blok/alinea/zin weg; regel weg; woord weg; vorig woord weg; teken

weg; wis uit. Een enkele gelukkige binnenlandredacteur had een rode supershift-knop, te gebruiken voor supershift-herstel of supershift-berg op.

Van een muis hadden we nog nooit gehoord. Wij eindredacteurs hadden die niet nodig. De toetsen van Atex waren het verlengde van onze vingers, handen en hersenen. Schrijvende collega's gebruikten het qwerty-toetsenbord, de redigerende collega's lieten als pianovirtuozen de vingers dansen over de toetsen en knoppen die daaromheen gedrapeerd waren. Wie niet genoeg had aan de ingebouwde functies van Atex, kon de knoppen boven op het toetsenbord programmeren. Redactiechef **Paul Kouwenberg** was zuinig met het verlenen van de bevoegdheid daarvoor, bang als hij was dat iemand alle kopij van de krant voor morgen in één klap zou verwijderen.

De onbetwiste virtuoos met Atex was **John Schoonbrood**, die erin slaagde in de krochten van het systeem te komen. Maar ik kwam aardig in de buurt. Ik ontwikkelde slimme toetsen om een aantal commando's achter elkaar uit te voeren. Ik had ook een handig knopje om msg'tjes van collega's te bewaren, misschien om die ooit tegen hen te kunnen gebruiken. Meer dan een kwart eeuw later komt me dat alsnog van pas. Hieronder een kleine greep, exclusief voor lezers van *de Volksknar*.

Martin Rep

ER IS BERICHT VOOR U!

begin van de avond zal het allemaal wel meevallen, zodat we bart misschien voetbal kunnen laten kijken. misschien laat hij zich vermurwen. en anders moet lydia maar een verlof-verbod krijgen, voor zo'n cruciale avond
MMAA 16-MAR-90, 11:50

mede op verzoek van collega-co rep wijs ik jullie erop dat in de maand mei al zoveel vrij/vakantie is geclaimd dat nu nog slechts de meest minimale bezetting over is. compensatie en ziekte zijn in die maand geheel verboden.
JHUL 16-MAR-90, 00:52

Doorgestuurd door Lydia Rood:
er is hercules-moed voor nodig om rep over zijn dijen te strelen. SVDH 15-MAR-90, 22:53,
LROO 15-MAR-90,22:54

mijn collega, die erbij was, vond fabiola zeer vrouwelijk tijdens het ontbijt en weet wel dat het geen vrouw is, maar oordeelde dat de geslachtelijke waarheid in dit geval niet van zulk groot belang was.
BWIT 14-MAR-90, 18:15

nee, ik geef hem een cursusje management naar aanleiding van vanochtend: wat mag er van een adjunct worden verwacht als de strijd is gestreden en er dus een beslissing moet worden genomen? antwoord: dat hij een beslissing neemt. en niet dat hij om 15.30 uur nog even komt informeren, nota bene bij degene die toevallig de onderhavige suggestie heeft gedaan, hoe het staat met de uitvoering.
ik pleit voor een paleisrevolte. NU!
WWIR 14-MAR-90,15:47

martin, ik ben even weg, mijn platenspeler bij de reparateur afleveren
RRID 14-MAR-90, 13:14

jawel, 't is niet te geloven, maar ook weer wel als je bedenkt

dat het hier een traditionele strategie betreft: als iemand in gebreke blijft zetten we er gewoon iemand anders naast
WWIR 13-MAR-90, 17:30

twee keer ging moszkowicz bij jeroen goed, maar toen werd het: Moszkwisc
MMAA 13-MAR-90, 16:59

doet me denken aan een leerling bij het brabant's dagblad die hing altijd op een elleboog en tikte met één vinger
MMAA 13-MAR-90,16:20

ik weet wie de nieuwe hoofdredacteur wordt van FNV Magazine na de rel rond allers 20 sr?
PBRO 08-MAR-90, 13:41

vanmiddag is er informele discussiebijeenkomst over het plan voor positieve actie bij perscombinatie: hoe krijgen vrouwen een betere uitgangspositie in de carrière, voor een beter opleidingsbeleid, meer doorstroming, meer vrouwen op leidinggevende posities, ook op onze redactie hoe kan de betalingsachterstand worden doorbroken (vrouwen verdienen bij Perscombinatie gemiddeld 1000 gulden minder dan mannen) en ook: hebben mannen ook belang bij een beter personeelsbeleid?
om vier uur vanmiddag in de kantine parool gebouw, met borrel na afloop.
JSMI 08-MAR-90,11:43

volgens roel heb jij dat meisje de raad in haar broekje gezeten!
WBEU 28-FEB-90,14:21

ja, ik praat gewoon met arbeiders, alsof het mensen zijn.
PKOU 23-FEB-90,14:51

en daar gaan de collega's Seumeren en Müller naar de kroeg om eens lekker op Lockefefer te kankeren
EOUT 22-FEB-90,17:43

Op een Solex van de krant door het hele Gooise land

Jacques de Jong, 1970. Foto Wim Ruigrok

In een tijd waarin journalisten vaak minstens één meerjarige studie achter de rug hebben, lijkt het aardig terug te kijken naar de manier waarop ze een halve eeuw geleden als autodidact zich het vak eigen moesten maken. Na **Jan van Capel**, **Wim Phylipsen** en **Theo Klein** deze keer **Jacques de Jong**. 'Laat het niet aan u vreten.'

Er is nog geen stukje van u foutloos in de krant gekomen.' Sommige teksten vergeet je nooit meer. Deze was van H. baron van Lamsweerde, destijds, 1956, hoofdredacteur van dagblad *De Tijd*, gevestigd in Kasteel van Aemstel aan de Nieuwezijds. Hij wilde me niet langer hebben op de sportredactie. Hij had groot gelijk. Ik wist echt van niks en niemand had de tijd, chef Ruud van den Hende al helemaal niet, om me iets van het vak bij te brengen. En hoe je een voetbalverslag schreef, was me totaal onbekend, te meer ook daar ik niks had met voetballen. 'Laat het niet aan u vreten', klonk het nog vaderlijk van de baron. Ook om niet te vergeten.

Ik was zeventien, zag eruit als vijftien, vers van de hbs-a en ik wist echt van niks, niet van het vak, niet van het leven, nergens van eigenlijk. Ik wist alleen dat ik werk moest hebben, want pa was net failliet als kruidenier, dus thuis was er geld nodig

Journalist worden wilde ik vanaf de derde klas middelbare school. Het woord werkte op mijn verbeelding. Ik had altijd wel iets met taal, op de lagere school de hele buurtbibliotheek gelezen, vijf boeken per week. Maar elke poging tot schrijven werd thuis weggehoond.

Pas na mijn diensttijd – waarin ik meer aan sociale vaardigheid opdeed dan ooit eerder, ik ben vóór dienstplicht – pakte ik de draad van de journalistiek weer op. Intussen had ik me door een schriftelijke cursus van de LOI heen geworsteld, waarin me de meest basale beginselen van het vak waren voorgelegd.

Vooraf ging nog de afdeling Booking van filmverhuurkantoor *Twentieth Fox Film*, in de tijd van Pat Boone (*April Love*) en Jayne Mansfield (*The Girl Can't Help It*). Ik regelde het 'bijwerk': de voorfilms en de trailers. Mijn slechtste herinnering: mijn Clack weigerde te flitsen juist toen Jayne Mansfield bij een promotiebezoek op twee meter afstand haar gigantische boezem voor mij verhief. Mijn állerslechtste herinnering: de bus tussen Heerenveen en Kampen, toen ik me afvroeg waarom ik in vredesnaam allerlei B-films aan de man moest proberen te brengen bij bioscopen in de regio.

Een collega, wier adoratie ik had gewekt, probeerde me nog voor te dragen als tegenspeler van Millie Perkins in de film *The Diary of Anne Frank*, maar de baas zag mijn talent niet zitten.

In die tijd (we schrijven 1960) schoof een vriendin uit Hilver-

sum mij een advertentie onder ogen waarin de *Gooi- en Eemlander* een leerling-journalist vroeg. Ik solliciteerde en werd aangenomen. Jan Temmink was de hoofdredacteur.

Toen begon het echte leven, op de stads- en regioredactie. Ik mocht mee naar het politierapport, en ANP-berichten bewerken. Ik moest van chef Jan de Vos rouwadvertenties uitpluizen en de nabestaanden bellen met de vraag of de overledene wellicht publieke functies had, dan was hij een bericht in de krant waard. Ik heb vele weduwen huilend aan de lijn gehad – en naar verhouding weinig berichten over publieke functies geschreven.

Als de brandweer langs het kantoor gierende, moest ik onmiddellijk in de telefoon klimmen. Nieuws! Chef Jan de Vos keek toe hoe ik het opschreef. Hij zag mijn capaciteiten. Ik mocht reportages schrijven over het africhten van politiehonden en het onderwijs in het woonwagenkamp.

Ik kreeg de regio Loosdrecht onder mijn hoede. 'Ga vandaag maar kijken of je er nieuws oppikt', was de opdracht. En ik waagde het niet zonder een verhaaltje terug te komen. Zelfs de eerste trampoline op de kermis was nieuws.

Na mijn eerste raadsvergadering liet ik de raad vóór het inrichten van een trouwzaal stemmen, welk besluit de gemeentesecretaris de volgende dag per ingezonden brief met klem tegensprak.

Een nieuwe kans deed zich voor toen de verslaggever van *De Nieuwe Dag* (kopblad van *De Tijd*) in Laren als kunstreducteur naar de *Gooi- en Eemlander* kwam. Die plek kwam dus vrij. Dat wilde ik wel, verslaggever voor heel Gooi-Noord. Mijn gebied: Laren, Eemnes, Blaricum, Huizen. Zo kwam ik door de achterdeur toch weer bij *De Tijd* binnen, hoewel ze dat op het

hoofdkantoor in Amsterdam nooit hebben geweten.

Op een Solex van de krant doorkruiste ik het Gooise land.

Er kwam een dag dat ik bij de *Volkskrant* kon komen, als bureauredacteur, september 1965. Op twee jaar na bij de VARA-radio, heb ik er 32 jaar gewerkt.

Mijn grootste voldoening kreeg ik in 1990: twee jaar docentschap op de PDOJ in Rotterdam. Ik mocht daar aan gemotiveerde academici in negen maanden al datgene overdragen wat ikzelf in dertig jaar had opgestoken.

Die jongens en meisjes stonden aan het begin van een compleet nieuwe generatie in de Nederlandse journalistiek.

Jacques de Jong

